

CONVIVÈNCIA I FAMÍLIA

CONXITA MARTÍNEZ

El que ara diré parteix de l'experiència viscuda durant trenta-tres anys de matrimoni i l'acompanyament de tres fills.

Quan parlo de convivència a la família no l'entenc només com una qüestió de normes pel bon funcionament de la llar, com les que poden establir unes persones que comparteixen pis: a tu et toca fer això tal dia, a mi allò altre, a tal hora hem de..., etc.

Per a mi la convivència familiar consisteix en VIURE PLEGATS, entenent per VIURE, el fet de CRÉIXER, MADURAR, DESENVOLUPAR-SE com a persona. I això, fer-ho plegats, en el si d'una família on cada integrant té el seu tarannà propi, adquirit, en part, per la genètica, en part per les pròpies experiències, influït per les circumstàncies que ens envolten...

Comprendreu que CONVIURE, VIURE JUNTS, comporta molta riquesa, doncs per exemple, jo no tinc el do de la paraula però en Manel, el meu espòs, sí que el té, i jo en dec tenir algun altre... El cas és que els seus i els meus sumen i també podem afegir els dons concedits als nostres fills... També comporta moltes alegries perquè celebrem les alegries de cada un com a pròpies, per tant, tenim més racions d'alegries que si celebrem només les d'un mateix... però també hi ha dificultats, evidentment.

No sempre és fàcil la convivència doncs, com abans he dit, cada un és com és, amb les seves coses bones i no tan bones; no som perfectes, tenim limitacions que sovint ens costa acceptar.

Al llarg dels anys m'he adonat que, per tal que la convivència sigui reeixida, cal que aquesta es recolzi en L'AMOR, aquell amor que va més enllà de nosaltres.

Sense amor és difícil superar les moltes i diverses situacions més o menys difícils que la vida et porta i que posen a prova la convivència familiar: malalties, morts de familiars, crisis personals, crisis econòmiques, problemes familiars, amb els fills...

Aquest concepte de convivència i família penso que es desenvolupa en diferents espais tot i que, evidentment, hi ha connexions entre ells. Un seria la convivència conjugal, un altre la convivència i els fills, un tercer seria l'espai ocupat per les relacions amb les respectives famílies.

En aquest últim no hi entraré.

Quant a la convivència i els fills

Quan són petits has d'estar molt al cas del seu creixement físic, emocional, espiritual. Nosaltres hem basat la seva educació i convivència en els valors cristians, en els que tots dos creiem i

intentem comunicar als nostres fills; aquest ha estat el nostre treball mentre han estat petits i nosaltres hem sigut els seus referents. Valors de solidaritat, estimació, respecte envers els altres i la natura, compartir, ser agraïts, perdonar... valors que els han ajudat en la convivència i a créixer.

En arribar l'adolescència, deixem de ser els seus referents. Ara els troben entre els seus amics, al grup, moviments culturals o polítics, o d'altres històries que els envolten.

Temps de crítiques, de rebel·lar-se, d'autoafirmació, temps dels pactes, de lliurar batalles...

És l'època en què els pares patim més, sobretot perquè perdem gran part de la influència que teníem quan eren petits i ells encara són vulnerables.

És el temps en què la convivència trontolla una mica més, penso.

Malgrat que ens refusin, hem de ser al seu costat, escoltant-los, atents.

El Dr. Joan Corbella, en una xerrada per a pares aconsellava no malgastar forces en batalles, diguem de "poca importància", per lluitar amb totes les forces per motius que siguin realment importants on els hi vagi la vida (drogoaddicció, anorèxia...).

Mai no hem guanyat la batalla de les habitacions recollides. Les batalles de les marques i res de mòbil fins els 16 i el petit fins els 14, aquestes sí.

Però quan realment la convivència familiar va trontollar va ser en arribar la nostra filla gran als 14-15 anys. Amb ella vàrem perdre la guerra de les males companyies. Va canviar de caràcter, va deixar la seva cultura, va deixar els estudis, tenia una actitud de rebel·lia contra nosaltres i

jo crec que també contra ella mateixa... Vàrem intentar fer teràpia amb psicòlegs i psiquiatres, però no va funcionar, portant-la a prendre decisions errònies que l'han fet patir molt i nosaltres amb ella.

Per sort, la convivència, les relacions entre el Manel i jo i els dos germans petits no van patir massa, estàvem units, units al costat d'ella. Sempre hem estat al seu costat i ara que gràcies a Déu tot ha passat, ella ho reconeix i està agraïda.

Ara ja estan tots tres oficialment fora de casa, així que no tenim cap problema amb la convivència i els fills!

Convivència conjugal

En la convivència conjugal, crec que hi ha un concepte important: prioritzar.

Quan en Manel i jo ens vàrem casar formant així una família, el primer lloc en el meu "ràncing" el va passar a ocupar ell, així com jo vaig ocupar el primer en el seu; per davant de pare, mare, germans...

Perquè, a vegades, els qui dificulten la convivència són les pròpies famílies.

Poc després de morir el pare d'en Manel, vàrem dir a la seva mare, que estava sola, que vingüés a casa a passar una temporada per ajudar-la a refer-se. La meva sogra ha estat una persona molt activa, molt emprenedora i quan va arribar a casa no va saber ocupar el seu lloc d'àvia; suposo que de forma inconscient,

En Manel va haver de fer-ne ús del seu dipòsit de paciència, i molt! quan em van diagnosticar una depressió endògena que arrossegó ja fa vint-i-tants anys i arrossegaré tota la vida, però que en el moment en què em va sorgir ens va fer patir molt. Sense saber com ni per què jo em trobava en un pou fosc i profund i no podia sortir-ne, al contrari, la mateixa malaltia em duia a enfonsar-me més, i ell, amb molta

va agafar la batuta en l'educació dels nens, cosa que naturalment va interferir en la convivència i en Manel va haver de prendre partit, per dir-ho així. Em va fer costat i va demanar a la seva mare que tornés a casa seva, cosa gens fàcil per a un fill.

També tenim l'experiència amb un germà meu i la seva dona als que en Manel els va donar treball a la seva empresa i la cosa es va complicar i va acabar malament i allunyats. Amb el temps, la cosa es va suavitzar una mica... Però jo sempre vaig tenir clar en qui havia dipositat la meua confiança.

Per tant, tenir clar amb qui vas de la mà, és important.

Altres vegades les dificultats per a la convivència no vénen de fora... Per dissort o per sort, com ja he dit abans, no som perfectes.

A la primera carta de Sant Pau als Corintis, capítol 13, on fa aquella descripció tan bonica de com hauria de ser l'amor, una de les coses que diu és "El qui estima és pacient" i, en veritat us dic QUE CAL MOLTA PACIÈNCIA i que és un aspecte que cal treballar força pel bé de la convivència a la família; no en va l'han anomenada "santa" (santa paciència).

paciència, lluitava per estirar-me cap enfora. Les poques forces que tenia les emprava en el meu treball que em resultava dolorós i, quan arribava a casa, ja no servia per a gaire més. En Manel s'havia de fer càrrec de la casa i de la nena que tenia dos anys... Va tenir molta paciència per esperar-me que tornés. I encara n'ha de tenir quan vénen temps de "baixons" com la primavera o la tardor.

Pot ser per això que, després de tants anys, segons en quines qüestions, en té molt poca, de paciència.

També cal paciència amb les coses del dia a dia, en les manies o tics de caràcter que, amb l'edat, a més, s'accentuen: jo trobo que en Manel és molt més tossut ara que abans o, sovint, en els últims temps, he d'anar-li al darrere perquè tant li fa com surt al carrer, si la samarreta du "medalles" o els pantalons tenen un estrip..., o quan parla amb aquella vehemència que sembla que ja no es pugui dir ni afegir res més.

Crec també important per a la convivència tenir capacitat per empatitzar amb l'altre, ser capaç de posar-te en el seu lloc i intentar veure les coses com ell les veu, però això costa molt: la manera d'assimilar les situacions, les coses que passen, de

raonar, els sentiments, a vegades són tan diferents que es fa difícil... però s'ha d'intentar per tal de comprendre millor l'altre.

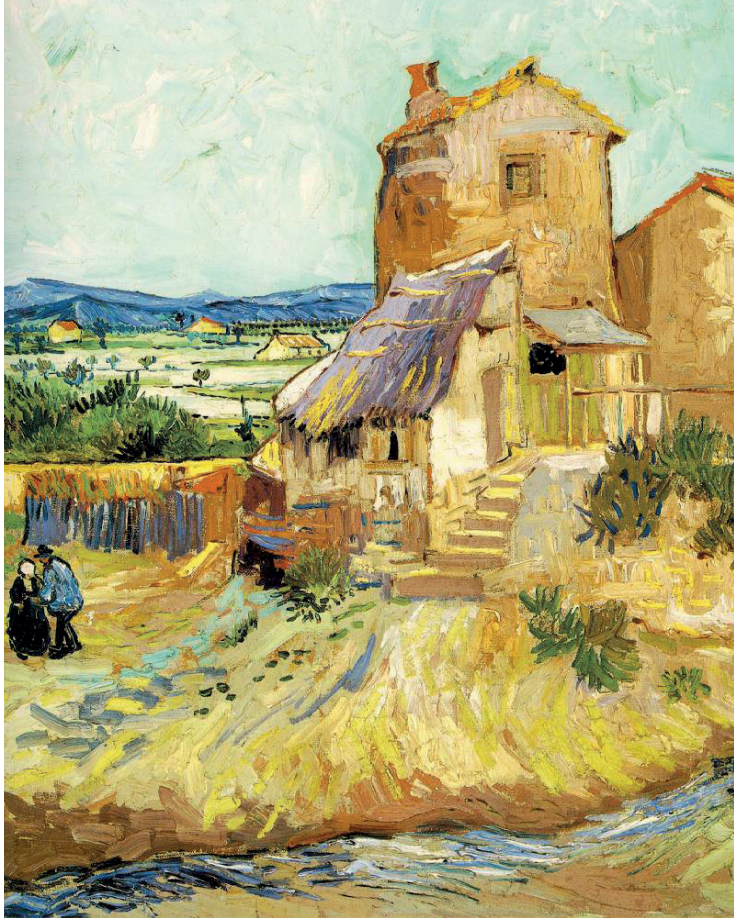
A mi em costa empatitzar amb en Manel en qüestió d'horaris: el seu horari va amb el sol, s'aixeca quan surt i se'n va a dormir quan es pon com aquell qui diu; jo m'aixeco quan ja fa una estona que és fora i vaig a dormir unes horetetes després d'haver-se post. Bé, de fet, sí que empatitzo amb ell, em poso en el seu lloc, ho miro des del seu punt de vista i veig que és un horari bo per a la salut física i mental i intento seguir-lo, però no hi ha manera!

Sembla que no, però aquesta "disfunció horària" és prou important..., almenys, a casa, porta cua... Intentar posar-se en el lloc de l'altre ajuda al diàleg, penso que és la base per a un diàleg fructífer en la resolució de problemes, si no, pot esdevenir un monòleg on cada un defensa la seva postura.

Diàleg: altre aspecte important en la convivència. Cal confiança, ser sincer, i obrir el teu cor.

La convivència comporta un treball de coneixença de l'altre. Saber què vol dir quan diu això o allò altre, perquè no sempre diem allò que volem dir..., som així de complicats. Ens costa o no sabem expressar els nostres sentiments correctament. A vegades m'ha passat que amb intenció d'arreglar una cosa, l'he empitjorada per no saber expressar-me adientment, i hem acabat pitjor.

Però, potser, és així: a base d'equivocar-te, de demanar perdó, de reconciliar-te, que al llarg dels anys, de compartir la vida, arribes a aquella CONNEXIÓ que et fa veure mes enllà de les diferències, de les equivocacions, de les ferides, algunes curades, algunes en procés de curació...

Em ve a la memòria una expressió que surt a la pel·lícula Avatar. En lloc de saludar-se preguntant-se com estàs, posen la mà al cor de l'altre i diuen: "Te veo" (et veig) que implica una visió interior, profunda... no cal preguntar, ja ho veus.

Aquest concepte m'evoca la mirada de Déu, aquella mirada guaridora de Jesús sobre l'adúltera o la pecadora.

Arribats aquí crec sincerament, i així ho experimento jo, almenys, que el protagonista principal en la convivència, en aquest cas en la família, és el Senyor.

Ja ho va ser quan va beneir el nostre projecte de família ara fa trenta-tres anys, i ho es cada dia perquè és la seva Paraula, el seu Amor, la seva Compassió la que em guia i m'il·lumina en aquest viure plegats i que fa que quan miro "veig" al Manel, la Laia, l'Andreu i l'Alex senti una gran ALEGRIA.